

der finde denne Ceremoni gribende og skøn, og jeg hører til dem, skønt jeg ikke hører til Folkekirken eller til noget anerkendt Trossamfund her i Landet. Jeg ved virkelig ikke, hvorfor det skal forbydes, at der kastes Jord paa mig, naar jeg eller mine nærmeste maatte ønske det. Alligevel forbyder Lovforslaget det ud fra Hensyn, som jeg kun kan betragte som anti-borgerlige, som klerikale. Men naar man just vil forsøge at gøre en Institution borgerlig, er det urimeligt, at man tager ganske klerikalt paa Tingene.

Jeg har nu stillet et Ændringsforslag, som fæstner den borgerlige Begravelse som fuldkommen borgerlig og fritager den for ethvert kirkeligt Overskøn. Det er imidlertid ikke lykkedes mig at faa nogen som helst Tilslutning til dette Ændringsforslag indenfor Udvalget. Jeg troede, at dette var et Tolerancens og Fordragelighedens Lovforslag. Men jeg ser, at Ufordrageligheden og Intolerancen godt kunne opretholdes i samme Øjeblik, som man vil lovgive tolerant. Ingen har ydet mig Tilslutning i Udvalget, og det er derfor haabløst at gaa ud fra, at nogen her i Salen vil stille sig paa mit Standpunkt. Jeg har kun det Haab og den Tro, at de ærede Arbejderrepræsentanter her ville støtte mig. Den øvrige Blok af Medlemmer synes jo at ville gaa imod det tolerante og at ville stille sig paa Intolerancens Standpunkt.

Rambusch: Jeg vil blot tillade mig at gøre opmærksom paa en lille formel Mangel ved et af Ændringsforslagene, som i alt Fald vil nødvendiggøre en Omredaktion. Det er Ændringsforslag Nr. 8 til § 5, der er stillet af det ærede 7de Medlem for 1ste Kreds (Brandes). Det foreslaas der, at nogle Ord i en Sætning skulle udgaa, men naar det sker, vil det, der følger efter, blive ganske meningsløst, idet der nemlig efter den Sætning, som Ændringsforslaget foreslaar at lade udgaa, følger de Ord: „ligesom der heller ikke i samme maa være foreskrevet Ceremonier, . . .“ Det ses, at dette er en negativ Sætning, der formelt maa vise tilbage paa en anden negativ Sætning, men denne vil efter Ændringsforslaget falde bort. I den Form, hvori Ændringsforslaget foreligger, vil det altsaa ikke kunne gennemføres, da det vil gøre Paragraffen formelt, stilistisk umulig.

J. Pedersen: Ved Sagens 1ste Behandling udtalte jeg mig imod, at der gøres Vanskeligheder, naar det forlanges,

at Kirkeklokkerne skulle lyde ved en Begravelse. Saaledes som Forslaget foreligger, kan der jo indtræde Tilfælde, hvor der vil blive gjort mange Vanskeligheder. Det hedder, at en Begæring om, at Klokkerne skulle lyde ved en Begravelse, skal tages til Følge, medmindre særlige Grunde findes at tale derimod. Og den, der afgør, om disse særlige Grunde ere til Stede, er i første Instans Sognepræsten, derefter Menighedsraadet, siden Provsten og endelig Biskoppen. I København gaar man direkte fra Præsten til Biskoppen. Nu har Flertallet i Udvalget søgt at simplificere dette noget, saaledes at Vanskelighederne ere lettere at komme over eller i alt Fald lettere at komme til Ende med. Denne Ændring tilfredsstiller mig imidlertid ikke. Derimod er der et Ændringsforslag under Nr. 10, stillet af tre ærede Medlemmer, som løser Spørgsmaalet paa den eneste korrekte Maade. Jeg ser i Betænkningen, at man har spurgt Ministeren, hvilke særlige Grunde der kunde tænkes at tale imod, at Kirkeklokkerne lyde ved borgerlig Begravelse. Ministeriet har derpaa svaret, at nogen udtømmende Opregning af de særlige Grunde ikke kan gives. Det maa altsaa antages, at der er mange af dem, men det anføres fra Ministeriets Side kun, at der kan tænkes Tilfælde, hvor det vilde medføre Forargelse, om Kirkeklokkerne kom til at lyde ved en Begravelse. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem for 9de Kreds (Nordby), som udtalte, at i disse enkelte Tilfælde, hvor der vilde blive nedlagt Forbud mod, at Klokkerne maatte lyde, vilde et saadant Forbud betyde en Dom over den afdøde, en Dom, som ingen er berettiget til at fælde. Jeg mener ogsaa, at naar Ministeriet udtaler, at der kunde tænkes Tilfælde, hvor det vilde vække Forargelse, at Klokkerne kom til at lyde, saa er der megen mere Grund til at vente, at det vil vække Forargelse, dersom man i noget enkelt Tilfælde forbyder, at Klokkerne maa lyde. Jeg vil derfor stemme for denne Ændring under Nr. 10, og jeg vil meget anbefale andre ærede Medlemmer at gøre det samme. Jeg er ganske enig i, at den Bestemmelse, som findes i Lovforslaget, kun kan gøre Skade og ikke Gavn.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Enevold Sørensen): Jeg takker Udvalget for dets meget velvillige Behandling af denne Sag. Hvad angaar Ændringsforslaget under Nr. 1, der er stillet af Udvalgets Flertal, saa jeg jo